

именно на Пловдивъ, на неговото просвѣтно общество, което ме съгрѣваше съ своята отзивчивостъ и съчувствие; на пловдивската великолѣпна природа, която ме въодушевяваше; на пловдивското синьо небе и на пловдивския въздухъ. Ето защо, азъ се чувствавамъ щастливъ въ тоя мой втори роденъ градъ, дѣто получихъ най-чиститѣ си вдъхновения, дѣто моята муза крѣпна и моятъ духъ се укрили. Ето защо, всичко ми е родно и мило тука: и тия горди хълмове, и тия скали, и тая Марица, напѣваща съ шума на легендитѣ на старата българска слава.

Драги съграждани,

Много години има, откакъ азъ не съмъ жителъ на Пловдивъ. Но азъ винаги и далеко отъ него съ трепетъ съмъ произнасялъ името му. Най-свѣтли спомени отъ младостта ми неразривно свързватъ душата ми и сърцето ми съ него. Днешното ми идване не е проста разходка, не е приятно гостуване, озарено отъ вашата любовъ и почитъ, а едно благочестиво поклонение на градъ роденъ, скъпъ, милъ, архинационаленъ, архибългарски и вѣчно български. И това поклонение е толкова по-знаменително, толкова по-радостно за мене, че то има за цѣль да отговори и на едно скъпо желание на една до висока степенъ ласкателна покана на пловдивското гражданство.

Азъ бѣхъ честитъ още да се видя прогласенъ почетенъ гражданинъ на Пловдивъ. Титла за мене най-ласкателна, честь голѣма, съ която се гордѣя. И, като пловдивски гражданинъ, не само по право, но и по душа, азъ викамъ възторжено: „Слава на Пловдивъ, ура!“.
